

ชื่อเรื่อง	วิธีประเมินสถานการณ์ระบาดของวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาท ในหมู่ผู้บริโภค
ผู้แต่ง	วิวัฒน์ วรวิทย์ วิโรจน์ สุ่มใหญ่ สมจิตต์ เอี่ยมไพศาล
ปีที่เผยแพร่	2530
การเผยแพร่	รูปเล่ม
สถานที่จัดเก็บ (กรณีเอกสารวิชาการ)	ศูนย์วิทยบริการ สำนักงานคณะกรรมการอาหารและยา

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาพฤติกรรมกรจำหน่ายวัตถุออกฤทธิ์ของร้านขายยาประเภทต่างๆ ในเขตภาคกลาง 27 จังหวัด รวมทั้งหมด 782 ร้าน พบว่ามีร้านขายยาจำนวน 553 ร้าน หรือคิดเป็นร้อยละ 70.72 ของร้านขายยาเป็นตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ ยินดีขายวัตถุออกฤทธิ์ให้กับลูกค้าที่ไปขอซื้อยาโดยวิธีบอกอาการเจ็บป่วย สถานที่ขายวัตถุออกฤทธิ์ที่ขายยาให้กับลูกค้าที่ไม่มีใบสั่งแพทย์มีจำนวนทั้งหมด 283 แห่ง จากจำนวนตัวอย่างที่ศึกษา 373 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 75.8 สถานที่ขายยาแผนปัจจุบันที่ขายวัตถุออกฤทธิ์ โดยไม่มีใบอนุญาตมีจำนวนทั้งหมด 155 แห่ง จากตัวอย่างที่ศึกษา 205 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 75.61 สถานที่ขายยาบรรจุเสร็จที่ลักลอบขายวัตถุออกฤทธิ์มีจำนวนทั้งหมด 115 แห่ง จากตัวอย่างที่ศึกษา 204 แห่ง คิดเป็นร้อยละ 56.37

ตัวอย่างวัตถุออกฤทธิ์ที่ซื้อมาได้จากร้านขายยารวมทุกประเภทมีจำนวนทั้งหมดเท่ากับ 553 ตัวอย่าง วิเคราะห์แล้วพบว่าเป็นโคคาซีนแอม 286 ตัวอย่าง (51.72%) ฟีนobarbิทัล 110 ตัวอย่าง (19.89%) เป็นโซโคคาเซปินส์ตัวอื่นที่ไม่ใช่โคคาซีนแอมและไนตราซีนแอม 89 ตัวอย่าง (16.09%) ไนตราซีนแอม 56 ตัวอย่าง (10.13%) และเมโพรบาร์เมท 12 ตัวอย่าง (2.17%)

จากข้อมูลที่ได้มาทั้งหมด คณะผู้วิจัยคิดว่าสามารถนำมาใช้เป็นเครื่องบ่งชี้แนวโน้มทางด้านการระบาดของวัตถุออกฤทธิ์ในหมู่ผู้บริโภคได้เป็นอย่างดี โดยที่จำนวนร้านขายยาที่กระทำการฝ่าฝืนพระราชบัญญัติวัตถุที่ออกฤทธิ์ต่อจิตและประสาทจะเป็นตัวบ่งชี้ถึงความยากง่ายของการแสวงหายา และตัวอย่างวัตถุออกฤทธิ์ที่ร้านขายยาจัดมาให้แก่ผู้บริโภคจะเป็นตัวบ่งชี้สถานการณ์เกี่ยวกับชนิดของยาที่แพร่ระบาด

